

Simona Semenič

Jaz, žrtev.

besedni solo

Črtomiru

mami in tatu

*in potem Mateju, Borisu, Roku, Vesni, Lari in vsem, ki se na tak ali drugačen način z mano
sprehajajo skozi oblake*

Ljubljana, 2007

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

kratka pavza

vdih

in izdih

in potem se začne:

prva v žlahtnem izboru mojih bolezni

tegob

hendikepov

neprijetnosti

ali kakorkoli jih že poimenujemo

je lulanje v posteljo

v posteljo sem lulala zelo dolgo

mislim, res dolgo

vsaj meni se je zdelo dolgo

tja do kakega šestnajstega leta

se pravi pol mojega dosedanjega življenja

najbolj grozno je bilo enkrat, ko sem bila v angliji na študijski izmenjavi angleščine

spala sem pri eni british družini

v semi-detached hiši

takrat sem imela kakih petnajst let

in sem imela menstruacijo

in sem se polulala

sicer sem imela pod sabo roza platno

tako kot zmeraj

in povsod

pa se je zvilo

jogi poscan

pa krvav

in potem nisem vedela, kaj naj naredim

mi je bilo nerodno povedati družini

in sem ga obrnila, jogi

da se ne bi videlo

potem sem šla domov

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

čez kake dva tedna pa pride pismo
od lastnice jogija
da je jogi uničen
in da ga moramo plačati

ma ja, s tem scanjem je bilo pač tako
od zdravnika do vračev
pa nazaj
spala sem na nekih mrežah proti lulanju
potem nisem pila od šestih zvečer dalje
potem sem pila neke tablete
pa neke recenije
potem sem risala sončke in oblakce v zvezek
da sem ga nesla zdravniku
in vraču
sonček za suho noč
oblaček za mokro

čakajoč na zdravnika

sem nabrala precejšen kup oblačkov
pa kakšen sonček vmes
zdelo se mi je, da sem najbolj butast človek na svetu
zaradi oblačkov in sončkov
a mi je treba tega?
najraje bi zamižala in se zbudila nekje, kjer obstaja samo burja
nič ni pomagalo
seveda

včasih sem se kaznovala s tem
da sem se izolirala
da se nisem z nikomer družila
ker nisem vredna tega
ker ne zaslužim
ker pač ščijem v posteljo

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.
simona.semenic@gmail.com

ker je to ogabno
ker nihče drugi tega ne dela

o tem nisem govorila z nikomer
prijateljice niso vedele
vsaj mislila sem, da ne vejo
oziroma močno upala
toliko, da je kar bolelo
nikoli nisem spala pri nobeni
razen dvakrat
konec osmega razreda
enkrat pri vesni
enkrat pri urški
vsakič sem potem v svoj zvezek narisala oblaček
enkrat sem tudi jogi obrnila
in potem je bilo s tem konec
s spanjem pri prijateljicah

v zvezku pa še naprej oblački
in potem je mama dobila en dober nasvet
od neke prijateljice od sosede od tete od znanke od sestrične od bivše sošolke od tata
da naj mi vsak večer zdrobi luščine od jajc
pa da naj to jem
in bo nehalo
za zmeraj
in sem jedla
in jedla
in jedla
in jedla

v zvezku
na rjuhah
na jogiju
na meni
pa oblački.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

oblački

oblački

oblački

sama in edina na svetu

poscanka

naj poskusim karkoli

se zbudim mokra

smrdljiva

naj se perem, kolikor hočem

smrdim

dokler nisem enkrat vstopila v sobo k nekemu prijatelju, sosedu

zavohala sem nekaj znanega

nisem takoj vedela, kaj

na kaj me to tako spominja

ta smrad

scanje!

zažrt v jogi, v rjuhe, v stene, v pohištvo

temu smradu ne moreš uiti

prijatelj

lahko pereš, čistiš, delaš, kar hočeš

smrdi

poznavalka sem ga prepoznala

domač smrad

in takrat sem videla, da nisem sama

odrešujoč smrad

da sva vsaj dva na 100 kvadratnih metrih

najin smrad

in potem smo bili počasi trije

naš smrad

menda nismo vedeli drug za drugega

in potem nas je bilo zmeraj več

in potem sem nenadoma ugotovila, da smo poscana civilizacija in da to pač tako je

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

in da se vsekakor ne splača sekirat
tako da, ko se mi zdaj tu pa tam zgodi, da se zbudim v oblaku ob svojem šestletnem sinu, mi je
sicer malo nerodno pred njim
večjih travm pa na meni ne pušča
odkar ne rišem več oblakov

druga v žlahtnem izboru mojih bolezni
je genitalni herpes
prvič se mi je zgodil pri osmih letih
najprej vročina
pa penicilin
do takrat sem bila vseskozi zdrava
in nisem nikoli pila zdravil
zdravnik ni vedel, da sem alergična na penicilin, pa mi je predpisal ospen 1000
potem pa otekline
na vseh sklepih
večje in večje
pa herpes čez celo rit in genitalije

za ta herpes
še zdravnik menda ni prav vedel, kaj bi to bilo
ker herpes namreč spada med spolno prenosljive bolezni
naj ponazorim – v zdravstvenem leksikonu na primer pod naslovom genitalni herpes najdete lično
fotografijo kondoma
jaz pa osem let
najprej rdečica
peče, srbi
potem pa
pk, pk, pk
belorumeni
oblački
čez celo rit in genitalije
večji in večji
belorumeni

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

saj se ne spomnim več vsega
vem, da je bolelo
ampak se ne spomnim

spomnim se samo, da sem bila sama doma
živeli smo v četrtem nadstropju
na tovarniški 3c v Ajdovščini
in ko je mama prihajala domov
me je menda slišala že na vhodu bloka
kako tulim
od bolečine
spomnim se tega dogodka
spomnim se, da sem klicala mamo
da sem jokala
oziroma tulila
spomnim se, da sem sedela v dnevni sobi na zelenem fotelju od stare mame
ki je bil prekrit z enim takim naugrauzim rjavim pregrinjalom, imitacijo dlak
potem urgenca
tatova bela stoenka rešilec proti šempetru sredi noči
ampak bolečine se pa ne spomnim
potem že ni moglo biti tako hudo
in so imele sestre naslednji dan v bolnici prav
ko so rekle, da ne znam nič potrpeti

kakorkoli
ta spolno prenosljiva bolezen
je neozdravljiva
ampak moja zdravnica
se je enkrat
ko sem imela devet let
in se mi je herpes spet pojavil
odločila, da mi bo tole nadlogo odpravila za zmeraj
napisala je recept
»simona, zelo bo peklo«
pravi

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

»ampak moraš potrpeti – in potem boš ozdravljena za zmeraj«

in sem potrpeła

saj ne da se te bolečine spomnim

vem samo, da je peklo, kot da bi me žgali

po riti

vsako jutro in popoldne in zvečer

ko so me mazali s to kremo

ki jo je sestavila moja zdravnica

in so me žgali

po malem

po riti

dokler ni postala popolnoma črna

rit namreč

črna, kot da bi jo žgali

ampak oblački pa niso izginili

belorumeni

so se spreminjali v suhe razpokane blatne luže

pa se spet pojavljali

belorumeni

potrebno je bilo iti k specialistu

dermatologu

da pogleda to čudo na moji riti

čakajoč na dermatologa

sem se v čakalnici malo smilila sama sebi

in hkrati delala plane, kako bom spet šla v bolnico

v bolnico sem namreč rada hodila

se mi je zdelo, da šele s tem, ko sem v bolnici

dokažem vsem

kako zares sem bolna

in uboga

kakorkoli

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

stopim v ordinacijo
z mamó

slečem hlače
mogoče krilo
pa spodnje hlače
in se sklonim
in gospod dermatolog natakne očala
in si ogleduje
čudo na moji riti
črno
z oblački
»o, tole je pa zanimivo«
jaz sklonjena
»tole je pa res zanimivo«
jaz še zmeraj sklonjena
»a te to kaj boli?«

ne spomnim se več, če me je bolelo
spomnim se, da sem deset dni ležala v sobi od stare mame
da sem brala robin hooda
da mi je stara mama nosila čaj
da mi je mama nosila čaj
da mi je bilo lepo
da se še zdaj, ko sem bolna, spomnim, kako so mi nosile čaj
in da si želim, da bi tudi danes imela deset dni časa, da ležim v postelji
da berem robin hooda
in da mi mama nosi čaj

ampak ko imam danes herpes
me nihče še vpraša ne, če me boli
tam na riti je
srbi
malo boli
predvsem pa gre na živce

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

če je prehudo
grem za par dni v bolnico
ampak zdaj raje ne grem več
da mi ne bodo bolne stare gospe spet rekle, da ne znam nič potrpet
rajši potrpi
ga nosim s sabo na riti
in se smehljam na sestankih

ko sem bila zadnjič v bolnici zaradi tega
sem se odločila
da bo odslej
moj herpes
samo moj

in mogoče še od kakega spolnega partnerja
v dobrem in slabem pač
navsezadnje, če lahko citiram svojega dragega prijatelja, dramatika milana markovića – ima i u
tome nešto lepo

naslednja moja bolezen
al kar že je
je božjast
oziroma epilepsija
padavica, kakorkoli

moji božjastni napadi so začeli pri kakih enajstih letih
ampak nisem vedela, kaj naj bi to bilo
mislila sem, da mi dela pač slabo
male odsotnosti
ki niso škodile nikomur
nikogar motile
potem so začele postajati moteče
med napadi sem se začela sliniti
da bruham, so rekli sošolci

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

ampak nisem bruhala
tudi nisem znala pojasniti, kaj se mi dogaja
ko da sem v enem takem oblaku
megla, megla povsod naokoli
sicer se zavedam
ampak ne zmorem reagirat
in slina teče od mene

dolgo nisem prav natančno vedela
zakaj ti oblaki
mislim, zakaj se zgrinjajo nad mano
v čem je štos
in potem sem spet začela risati sončke in oblačke
malo drugače
mislila sem, da je to ene vrste kazni
ti oblaki namreč
ki me doleti vsakič ko masturbiram
in potem sem si narisala sonček za vsak orgazem
ki sem ga doživela sama s sabo
in oblaček
za vsak napad, še preden sem pravzaprav vedela, da so to epileptični napadi
in sem iskala smiselne povezave

tole z masturbacijo gre še dlje
ampak ni stvar nobene diagnoze
mogoče kdaj drugič
ko me bodo diagnosticirali
kot na primer SPKO
(sindrom post katoliškega okolja)
ali v času te diagnoze
upoštevajoč dejstvo da še krščena nisem
in nikoli nisem hodila v cerkev
niti bila deležna kršanske vzgoje
mogoče kar SNKV
(sindrom nespoštovanja krščanskih vrednot)

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

v kolikor se seveda ne bodo odločili
da še norec nisem, ampak kar državni sovražnik številka ena

problem je bil v tem, da mama in tata teh napadov nikoli nista videla
jaz sem jima samo povedala, da mi je spet naredilo slabo
in pri tem se je ustavilo
tovarišice v šoli pa
in tega še danes ne razumem
res ne razumem
niso nikoli nič rekle
ali vprašale
jaz sem na primer vprašana
vstanem
in oblak
slina
tovarišica pa nič
kot da se ni nič zgodilo

to, da imam božjast, mi je pravzaprav prva povedala vesna
tista, pri kateri sem obrnila jogi
spomnim se tega
bili sva pri njej doma
ona stoji na vrhu stopnišča pred kuhinjo
jaz pa spodaj na hodniku
in se kregava
in vpijeva druga na drugo
ne vem več, zakaj
vem samo, da vesna v enem trenutku reče
»simona, ti imaš božjast, da boš vedela, božjast imaš«
jaz jo gledam
od spodaj navzgor
in
- ja, saj vem in kaj potem -
pa seveda nisem vedela

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

vesna je zvedela prej kot jaz
ker sva trenirali rokomet in njen tata je bil predsednik rokometnega kluba
in trener je vprašal zdravnika, kaj bi to bilo
te sline pri meni
zdravnik mu je povedal, da je to najverjetneje epilepsija
in potem je trener to povedal predsedniku
predsednik pa potem doma
vesna pa meni

prvi velik uraden napad sem tako imela na prvem pregledu pri nevrologu
z mano sta bila mama in tata
spala sem v avtu

čakajoč na nevrologa

in me je doletelo
božje
oblak

ko sem imela šestnajst, so me poslali na operacijo
da mi bodo božjast odpravili
za zmeraj

čakajoč na operacijo

eno leto
sem se precej zredila
kakah 19 kilogramov
potem so me obrili
in operirali
in ko sem se zbudila
je samo zelo bolelo
nisem mogla odpirati ust
jesti
ampak bolečine se spet ne spomnim

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

verjetno ni bilo tako hudo

po enem tednu sem šla domov
na petek
v soboto zjutraj sem ležala na kavču
tistem zelenem
ali pa je bil mogoče takrat že rdeč
joj, tega se tudi ne spomnim
in potem se me loti napad
in noče minit
petnajst minut
potem grem zvečer spat
in se me spet loti
dobila me je mama
v krčih in peni
ampak takrat pa je kar trajalo
in trajalo
in ni hotelo miniti
potem je prišel zdravnik
spomnim se ga
kako sedi na postelji zraven moje
mene pa trese
v oblaku
ampak se ga spomnim
potem mi je dal eno injekcijo apaurina
v rit (brez oblačkov)
in se je usedel
mene pa še kar trese
in potem je nekaj govoril
in mi je dal še eno injekcijo
v rit (brez oblačkov)
in se je usedel
še danes ga vidim
kako sedi
na sosednji postelji

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

čisto skrušen
zgedalo je, da mi ni pomoči
da me bo pobralo
treslo me je dve uri in pol
in potem je nehalo
božji oblak
potem
(in to je najboljše)
so me prišli iskat z rešilcem
jaz pa vsa omotična
še rahlo v oblaku
nerahlo na apaurinih
naložili so me v rešilec
malo pred tem sem gledala nek film
v katerem so z rešilci kradli ljudi, da so delali neke poskuse na njih
in tisto noč sem jaz vedela
ne, bila sem absolutno prepričana
da me peljejo nekam, kjer bodo izvajali poskuse nad mano
ampak, ne
sem si rekla
napol omotična v tistem rešilcu
ne boste me
nimate šans
ne spomnim se, da sem celo pot do bolnice bruhala
to mi je kasneje povedala mama
spomnim pa se, kako sem bila odločena, da z mano poskusov nihče ne bo delal
in kako me je bilo strah
ker nisem mogla pobegniti

v srednji šoli pa je bilo sicer tudi fajn
zjutraj sem lahko prihajala v šolo
s strtim pogledom
in so vsi okoli mene to razumeli
lahko sem tiho pokašljevala
in so vsi okoli mene v grozi utihnili

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

in potem sem lahko z zlomljenim glasom rekla
da se ne počutim dobro
da bi rada domov
in sem lahko šla
v videoteko po filme
v picerijo po pico
in sem lahko cel dan buljila v televizijo
in zraven bila še žrtev

pa da ne dolgovlačim s tem
v svojih najstniških letih mi je bilo na eni točki vsega dovolj
predvsem šole
in debelosti
in sem se sklenila fentati
nekega dne, ko se mi res ni več dalo vstati in iti v šolo
niti toliko, da bi pokazala svojo trpečo faco
in prišla domov gledat filme
rečeno storjeno
tablet sem imela kar precej na zalogi
v sobo si prinesem še kozarec čaja
zabrikadiram vrata
in začnem piti
ampak kaj, ko nisem predvidela, da je za toliko tablet potreben več kot kozarec čaja
potem sem jih nekaj časa požirala na suho
vedela sem, ko grem enkrat skozi tista vrata nazaj v kuhinjo, bo z mojim samomorom konec
pa še začel se ni
tako sem še nekaj časa požirala tablete na suho
potem pa ni šlo več
in gledam, če je kje kakšna tekočina
in je ni
samo tonik proti mozoljem
in jih žrem na suho
potem mi je bilo pa dovolj
itak bom umrla, saj je vseeno

čakajoč na odrešitev

sem preostanek torej spila s tonikom proti mozoljem
potem pa spet urgenca
tatov srebrnozelen renault pet rešilec proti šempetru sredi noči
potem izpiranje
pa ležanje
nič ni delalo
ne roke
ne noge
nekaj časa sem ležala
obračali so me sem ter tja
ko so se mi naveličali nositi kahlo
so mi vstavili kateter
ampak, ne
sem si rekla
napol prisebna
tega pa že ne
katetra pa ne
nimate šans
pa ga niso hoteli vzeti ven
in ležim s katetrom kak dan ali dva
potem sem lahko premaknila roko
in ker mi še vedno niso hoteli potegniti katetra ven
sem si ga sama
nevedna kot sem, seveda nisem imela pojma
da kateter ni samo cevčica
da je v mehurju takale plastična kroglica
ki te potem malček raztrže
in potem kri
kri povsod
ampak sem bila pa brez katetra
in potem mi je bilo dovolj
vprašala sem jih, kdaj bom lahko šla domov
»ko boš sama lahko hodila od postelje do zida in nazaj«

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

danes bom šla
»pa saj ne moreš niti roke vzdigniti«
potem je šla sestra domov
in sem ji rekla – nasvidenje, jutri me ne bo več tu
pa se je samo prizanesljivo nasmehnila
potem je prišel zdravnik
in sem mu povedala, kaj so mi obljubili
in ko mi je potrdil, da me bo spustil domov
sem vstala in se sprehodila do zida in nazaj do postelje
in potem nisem mogla narediti niti koraka več
ampak so me pa spustili domov
tale dogodek sem pa navedla v bistvu samo zato, da lahko zdaj citiram drugi priljubljeni citat
mojega dragega prijatelja dramatika milana markovića – ne postoji put do sreće, put je sreća

kakorkoli
potem sem seveda morala k psihiatru

čakajoč na psihiatra

v njegovi pisarni
oziroma ordinaciji
sem brskala po njegovih zapiskih
in potem po izpovedih najstnikov
med drugim tudi sedemnajstletnice, ki se je okužila z virusom HIV
potem je vstopil
se usedel
in sva začela
kaj hitro je prišlo do tega, da me je vprašal, kaj imam na roki
imela sem tri opekline od cigaret
ki sem si jih povzročila sama
pa me vpraša:
»simona, pa zakaj si si to naredila?
a misliš da claudia schiffer tudi to dela?«
in tako sem bila spet pri oblačkih in sončkih

srednja šola se je končala
v prvem letniku faksa sem šla v bolnico v grenoble
na preiskave
zaradi božjasti, seveda
vstavili so mi interne elektrode
14 internih elektrod
se pravi takih, ki grejo skozi lobanjo
direkt na možgane
če sem prav razumela
in potem so mi skozi tole spuščali nek majhen električni tok
in opazovali, kaj se dogaja z mojim telesom
to je bilo super
no, skratka
spuščajo torej to elektriko
in potem se mi roka dvigne
kar sama od sebe
al pa noga
kar sama od sebe
bilo je nadvse zabavno
ali pa pride nadme
(in to je bilo najboljše)
en tak poseben oblak
ne kot napad
ampak kot en fantastičen občutek
ne znam prav opisati
ni kot na primer, ko kadiš travo
tudi ne kot orgazem
ampak nekaj drugačnega
mogoče ni boljše kot to
al pa ja
saj se tudi tega občutka ne spomnim več
ampak vem pa, da je bilo super
in da sem hotela še
na žalost pa me je doletelo samo kake dvakrat
al mogoče trikrat

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

nazadnje sem imela močan napad
pred kakim letom in pol
natančneje v ponedeljek, 6.marca 2006
sedela sem na barskem stolčku
z mojim dragim prijateljem rokom na kavi
navdušeno mu razlagam o hedonističnem vikendu
in potem se me loti
sedim previsoko
zato imam še danes malo strahu pred barskimi stolčki
in z božjega oblaka
me vrže na tla
sem se tudi zbudila v rešilcu
tako napol
nič nisem vedela
nisem vedela niti kje sem niti kdo sem
samo da moram iti po otroka v vrtec
in potem me je spet vzelo

ko sem na urgenci prišla k sebi
so vsi ob meni
matej, črtomirov tata
črtomir
in rok
matej in rok gledata vame
bledih obrazov
prestrašena
zaskrbljena
jaz pa sem še kar naprej navdušena
in dobre volje
na moji levi pa je moj sin
ki je dva dni kasneje dopolnil 5 let
ki me noče pogledati
s hrptom je obrnjen proti meni in me noče pogledati
jaz pa sem še kar naprej dobre volje

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

- fantje, pa saj je vse v redu, kaj ste tako kisli -
jim pravim
in se kisko nasmehmeta, matej in rok
črtomir je pa s hrbtom obrnjen proti meni
potem se mi počasi začenja dozdevati
- dajte mi ogledalo, da vidim to čudo -
jim pravim
in se pogledam
šele takrat je postalo zares zabavno
ko sem se videla
nisem mogla zadržati smeha
en sam krvav vijoličen ali črn ali plav
sploh se ne spomnim več natančno
spomnim se samo, da je bil moj obraz en tak pisan in nabuhel oblak
očes nikjer
brada in lica pa so se stopili v eno
šivi na desni vek

jaz se sicer lahko počutim nadvse odlično
ampak zgledam pa grozno
vzbujam pomilovanje
pa malo gnusa
ampak hej
za sabo imam super vikend
par šivov tega ne more spremeniti
poleg tega
in to sploh ni zanemarljivo
imam novo epizodo
v samopripovedi žrtve

ko sem potem z vijoličnim obrazom
hodila naokoli
kar verjetno ne bi smela
ker ljudi spravi v zadrego
in potem buljijo

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.
simona.semenic@gmail.com

in buljijo
in buljijo
in ne nehajo buljit
in ko mi je bilo teh pogledov že čisto preveč
sem rekla
- saj sem bila sama kriva, on me ima v resnici rad -
ali pa
- saj mu je bilo potem žal in mi je kupil rože in zdaj se imava spet rada -
potem so se obrnili v gnevu

ko sem se pri devetnajstih po ta drugi operaciji vrnila iz bolnice v grenoblu
je bilo isto
bila sem pobrita
in s šivi na glavi
skoraj dva meseca sem bila zaprta v bolnici
ne da bi spregovorila besedo s katerim od mojih prijateljev
takrat ni bilo niti mejlov
niti SMSov
takorekoč odrezana od sveta
kako pismo tu pa tam
in ko sem prišla domov
mi še mar ni bilo
za obrito glavo
brazgotine
šive
hotela sem samo med ljudi
s kapo pač
dokler ni ratalo vroče
in potem najprej obtožujoči pogledi
in potem besede
kako bi morala biti doma
če mi ni nič nerodno taka hoditi po svetu
kako ljudem ni prijetno gledati kaj takega
in kako moram to razumeti

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

saj če sem prav poštena
tudi meni ni prijeten pogled na ljudi z berglami
ali aparatom za ušesa
ali zobnim aparatom
ali piercingom
ali nalakiranimi nohti
ali sivimi bluzami
tako da popolnoma razumem
in sočustvujem tudi

ko sem po tistem senzacionalnem padcu z barskega stolčka
čez dva dni prišla po črtomira v vrtec
na njegov peti rojstni dan
na dan žena
malo manj zabuhla
zato pa malo bolj vijolična
se me ni nič več bal
prišel je k meni do vrat
skupina otrok me s strahom opazuje
črtomir pa zamahne z eno roko proti meni z drugo pa proti otrokom in zavpije:
»in to je – vijolično presenečenje«

enkrat še pred tem senzacionalnim padcem pa sem naletela na vznemirljivo pametnega
uspešnega
nadarjenega
in vse kar je še tega
moškega
ki me je vprašal
zakaj se ne šminkam
če si mislim, da sem dovolj lepa tudi brez tega
in kaj si sploh predstavljam, da se ne šminkam
saj sem vendar
ženska
takrat sem pomislila na to, da ima doma sigurno kak jogi
ki ga obrača vsak drugi dan

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

ko sem pa tako vijolična hodila naokrog
ne da bi zapravila tolar za šminko
pa vendar našminkana
sem končno dojela
kaj mi je hotel
moški
s tem povedati
vijolična
sem se počutila
ženska
od glave do pet
no
vsaj od levega do desnega očesa

božjast bom zaključila z eno anekdoto
okoli te božjasti imam en kup enih anekdot
se jih ne naveličam pripovedovati
ampak imam eno, ki absolutno ruši vse rekorde
in jo moram povedat
se pravi – enkrat smo šli na srečanje skupin za samopomoč
za epilepsijo, seveda
in ker božjastniki v veliki meri ne vozimo
smo najeli profesionalnega šoferja
in kombi
se pravi – v kombiju sedi sedem ali osem oseb z epilepsijo
vozi nas najet profesionalen šofer
peljemo se iz gorice v maribor
ustavimo se na pumpi malo pred mariborom
na čik pavzi
in potem smo se hoteli naložiti nazaj v kombi
pa nam je vrglo šoferja po tleh
božje
in ga je metalo
in metalo
in metalo

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

dokler niso bila tla povsem krvava
ker si je pač razbil glavo
nas osem ali sedem uradno božjastnih
pa gleda
in ne vemo, kaj nas je doletelo

na koncu smo vsi preživeli
vključno s šoferjem

zadnja v izboru mojih bolezni
je mastitis
se pravi
vnetje dojke po porodu
ali pa
ne, ne
bom rekla kar rojevanje v celoti

se pravi: diagnoza je rojevanje
simptomi: velik trebuh, bolečine v križu, povečane dojke, bolečine v sklepih, odtekanje vode,
popadki, rešilec, rojstvo novega človeka
pridem v porodnišnico
na dan žena
in najprej zaprejo vrata očetu
pred nosom
ker ni hodil na materinski tečaj
predvsem zaradi tega, ker ga ni plačal
zdaj je pa prepozno

meni je dovoljeno roditi
na dan žena
kljub temu da nisem hodila na materinski tečaj

potem vse tiste nagrauzne stvari
klistir
in popadki

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

sama ležim tam
na dan žena

čakajoč na porodničarja

med popadki berem
romantične duše ivana cankarja
lulat me tišči
pa nimam kam narisati oblačka
zadržujem
ker ne smem vstati
da ne poškodujem novega človeka
voda mi je namreč že odtekla
kličem osebje
vendar nimajo časa
nisem še nujen primer
pa sama sem
in potem imam napade
oblački
nihče ne pride
nisem še nujen primer
pa sama sem
razlagam jim, da me morajo dati na carski rez
zaradi herpesa
ker je lahko smrtonosen za novega človeka
tako so mi povedali
vendar mi je hkrati ena od ginekologinj povedala tudi, da jaz ne vem, kaj je herpes
ne vem
verjetno res ne
ampak moramo paziti, da se novi človek ne poškoduje
pa me ne poslušajo
in čakam
nisem nujen primer
in lulat me tišči
in popadke imam

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

in napade
ampak nisem nujen primer
in prav nič ne znam potrpeti
in povrh vsega, sem še sama
kaj pa nisva šla na materinski tečaj
za dobro novega človeka
potem pa le pride prava oseba
po nekem čudežu se pojavi med vrati
moja stara ginekologinja
in me pošlje v operacijsko dvorano
in mi ga izrežejo ven
novega človeka

edini strah, ki sem ga imela, glede novega človeka
je bilo to, da bo čisto čisto čisto majčken
ker
prvič – če med nosečnostjo piješ tablete proti epilepsiji
obstaja možnost, da ima novi človek manjši obseg glave
in da je nasploh manjši
in drugič – če med nosečnostjo kadiš
obstaja ta ista možnost
manjši obseg glave
in manjši otrok
in potem je moj spervertiran um naredil sliko tega novega človeka
ki ga sploh ni
ker je izginil med tegretolom in nikotinom

ko sem malo prišla k sebi
potem ko so ga izrezali iz mene
in je minil en ogromen napad
me je zanimalo samo to, če je otrok velik
a je velik
a je velik
sem spraševala
nerahlo pod vplivom anestezije

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

ogromen je
so mi povedali in mi pokazali
štiri kile in osemdeset in 53 cm velikega novega človeka
ki je imel maščobne obloge na vratu
in se je nekaj kremžil
kot da se nam smeji
vsem nam starim človekom
naloženim na ogromnem rešilcu
s 6,7 milijard sedeži

in potem se zbudim v sobi
in želim sporočiti očetu
da ima sina
pa mi ne dajo telefona
kam bi pa prišli, če bi vsaki mami dali telefon
saj vendar nočemo, da porodnišnica bankrotira

in potem se je šele začelo
dojim tega ogromnega novega človeka
in to boli
boli
boli
pa saj se tudi te bolečine v resnici ne spomnim več
edino, kar se spomnim
je to, da so mi tekle solze
in da sem gledala novega človeka v svojih rokah
svojega mučitelja
in sem ga natanko tako tudi percepirala
za hip
kot mučitelja
in potem krivda
seveda
vnebovpijoča krivda
kakšna mati pa si
to je vendar lepo

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

da ti iz jošk teče kri
in rečem sestri
- boli me, boli, ne morem dojeti
kri mi teče iz prsi -
»nič ne skrbite«
pravi
z nasmehom
»saj bo izpljunil«

moji joški oblaki gnoja
ampak saj sem jih že navajena
oblačkov
in oblakov
ni pomembno
novi človek je v naročju
to je pomembno

in tako sem svoje opravila
na rešilec s 6,7 milijard sedeži sem vkrcala novega človeka
lahko bi vam povedala še kaj o njegovih boleznih
ampak to je njegova zgodba

ker jaz sem svoje že opravila
nisem suha veja družbe
realizirala sem se kot ženska
in seveda kot žrtev

edino, kar me moti
res moti
je to, da je zdaj on v središču pozornosti
novi človek
ne jaz
nobena mojih bolezni ne vzbuja več zanimanja niti sočutja

in potem si mislim

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

nekaj je treba storiti
nekaj

in potem se mi zdi, da edino, kar me lahko še reši
se pravi mojo osebno integriteto
je kaka nova bolezen
da bom lahko s strtim pogledom zrla naokrog
in bojo ljudje to razumeli
da bom lahko tiho pokašljevala
in bodo ljudje okoli mene v grozi utihnili

nekaj takega
ampak
na mojo veliko žalost
in razočaranje
ne maram pripravljenih sadnih sokov, raje jih naredim sama
ne maram se preveč sončiti
ne maram hamburgerjev iz mac donaldsa
ne maram šmink in šminkanja in barv za lase in lakov za lase in lakov za nohte
ne maram alkohola
(vsaj ne preveč)
ne maram gaziranih pijač, niti cockte niti coca cole niti pive
ne maram ocvrte hrane
ne maram sadja in zelenjave iz interspara, raje uporabljam tisto z maminega vrta
ne maram vnaprej pripravljene hrane, kuham skoraj vsak dan
ne vozim in moram zato precej hoditi peš
in ne hodim v petah
ne maram klime v stanovanju in avtu
ne maram hrane z rokom trajanja več mesecev
ne maram odišavljenega toaletnega papirja
ne maram umetnih dišav za lepše stanovanje
ne maram belilcev in mehčalcev
ne maram kremic proti gubam in proti staranju in proti celulitu
in tako dalje
cum gratia in infinitum

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

si mislim, edina stvar, ki jo lahko poskusim

ki mi še preostane

ki me še reši

je to, da ob kavi kadim

enega za drugim

verižno

še in še

in povsod

in se trudim

in se trudim

da sproduciram še kako diagnozo

in da lahko vpišem novo epizodo v samopripoved žrtve

in prosim vas,

apeliram na vas

kratka pavza

vdih

in izdih

in potem se konča:

pustite mi kaditi

KONEC.